

மயவிஞ்ஞான, தொழில் நுட்பப் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கு, ஜனவரி 1993, சென்னை

காலம்-தந்த தாள-வடிவங்கள்

நமது உள்ளமெனும் அகவெளியானது உணர்வே மயமானது. தான் உணர்வுற்ற பொருளைப் புலப்படுத்திடும் நோக்கில் தானே இயல்பாய்த் துடிப்புறுகிறது. அத்துடிப்பின் விளைவால் தானே, தான் உணர்வுற்ற பொருளாய், உருமாற்றம் கொள்கிறது.

இந்த நிகழ்ச்சியில் உள்ளமெனும் ஆகாசம் தான் மூலம்; மூலப்பொருள். திரிபுற்ற உருவே கோலம். ஆனால் உணர்வானது கோலம் தரித்திட, இடையே தோன்றிடும் உளத்துடிப்புத்தான் - வீணையின் துடிப்புக்கள் நெருக்கமாகி ஒலி வடிவாய் உருமாறுவது போல - உளங்கொண்ட கோலத்திற்குக் காரணமாகிறது! இந்த நிலையில் உளத்துடிப்பு 'காலம்' எனப்படுகிறது. அந்தக் கோலமானது உளத்தின் முயற்சியால் வாய் வழியே சொல்லுருவாய், கைவழியே கல்லுருவாய் (சொல்லுருவாய்) உருமாற்றம் கொண்டுவிடுகிறது. இங்கேயும் காலமே - காலத்துடிப்பே - உளம் எனப்படுகிறது; செயலே வடிவமாகிறது.

அகவெளியில் நிகழ்வதே புறவெளியிலும் நடக்கிறது. புறவெளியே ஞாலப் புறவெளியானது மூலமாகி - மூலப்பொருளாகி - அந்தப் புறவெளியானது உணர்வுற்றுச் செயலுற்று உருமாற்றம் கொண்ட பொருள்களே, நாமும் நம்மைச் சுற்றிக் காணப்படும் பொருள்களெல்லாம். எல்லாவற்றுக்கும் இந்த ஆகாசம் இடமாவதால், இடமே உருமாற்றம் கொள்கிறது. எனவே 'இட வடிவம்' எனப்படுகிறது (Spatial form), உயிரினங்கள் அனைத்தும் இடமும், அண்ட மண்டலங்களும் இடத்தால் ஆன இட வடிவங்கள் தாம்.

இந்தக் காலம் எப்படிப்பட்டது? அஃது எவைக்கும் மூலமானது; ஆற்றலே மயமானது; துடிப்புறும் இயல்பினது; நொடி நொடி மாறக் கூடியது; அதிவேகமானது; வேகத்துடிப்பைக் கட்டுப்படுத்தினால் பயன்தரு காலமாக - அளவாக - மாறக்கூடியது. எனவே காலம் கணக்காக மாறுகிறது. இது காலக் கணக்கு எனப்படும். அளவின்றி எதையும் தோற்றுவித்திட முடியாதல்லவா? எனவே இந்தக் காலத்தைக் கலைஞனுடைய உள்ளமே கட்டுப்படுத்தி, சீலப்படுத்தி அதனை மூலத்தின் சீலக்கணக்கென்று கண்டு, அதற்கே அக்கலைஞன் தாளம் என்று பெயரிட்டான். அக்கணக்கை ஆடலில் தாளமாக - பாடலில் தாளமாக - சிற்பத்தில் தாளமாக - கவிதையிலும் (சொற்கட்டு) தாளமாகக் கொண்டான். மேலும் சொன்னால், கட்டடத்தையே தாளக்கணக்கில் கட்டி விட்டான். வேறுவிதமாகச் சொல்லின், காலத்தை இடமாக்கிக் கொண்டான். காலம் இடமாக உருமாறுகிறது. இடங்கால அளவே (Time - Space) இடங்கொண்ட வடிவமாகிறது, விளைவு?

தனது பண்பட்ட உள்ளத்தின் - உள உணர்வின் துடிப்பாலான - சீலக்காலத்தாலான - சீல வடிவமெனக் கண்டான். அதனை அழகு என்றான். தன்னையே - தன் அழகையே - அவ்வடிவங்களில் கண்டு களிப்புற்றான். இந்தக் களியுணர்வையே சுவை என்றான்; அந்தச்

சுவைக்கும் காரணமான 'தன்னியல்பையே' - தானியலையே - பிரம்மம் என்றான்; பிரம்மத்தைத் தன்னில் கண்டான். தன்னையே தன்னில் சுகித்தான். இஃது ஆத்ம சுகம் அன்றோ!

இந்தக் காலத்துடிப்பின் சீலக்கணக்கால் விளைந்திட்ட வடிவத்தையே கடவுள் என்றான். கண்களுக்குப் புலப்படாத காலமே - காலத்தால் உருக்கொண்ட பொருளே - கடவுளாகிவிட்டதல்லவா? அதனைக் காலமாக்கடவுள் என்றான். அத்தகைய கால ஆற்றல்தம் வடிவங்களை மக்களிடம் காட்டி அவர்தம் உளத்தையும் அதை நோக்கித் துடிப்புறச் செய்தான். அத்தகைய இரு துடிப்புக்களும் ஒத்தொலிப்பதைப் பக்தி என்றான். விளைவைப் பரசுகம் என்றான்.

உள உணர்வுகள் இரண்டு ஒழுக்காக (stream) வெளிப்படுகின்றன. ஒன்று சொல் வடிவாகவும், பிரித்தொன்று காட்சி வடிவாகவும் வெளிப்படுகின்றன. சொல் வடிவத்திற்கு மூலம் 'ஓம் ஒலி' என்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆனால் காட்சிப் பொருளுக்கு மூலமாக இருப்பது எஃது? அம்மூலத்தை 'ஓம் ஒளி' என்று கண்டான் மயன். ஒளி தோன்றிய பின்னரே ஒலி தோன்றுகிறது என்றும் நிறுவினான். ஒளி துடித்து, ஒளியே, ஒலிப்பொருளாய் வெளிப்படுகிறது. எனவே ஒலி உணர்த்துவது ஒளியையே. ஒலியால் ஞானவுருவும் (Sound form) ஒளியால் அறிவுருவும் (Light form; Material form) உளத்தே தோன்றும் என்பது மய விஞ்ஞானம். ஒலியும் ஒளியும் பொருள்களே என்றும் மயன் தேர்ந்து சொன்னான்.

“ஓம்ஒலி கேட்டுணர்ந்தால் உன்னொளி ஞானம் தோன்றும்
ஓம்ஒளி கண்டுணர்ந்தால் ஒளியொளிர் உருவே தோன்றும்
ஒளியொளிர் உருவத்தானே ஆடலான் ஆடலன்றோ!” - மயன்

“மெய்ப்பொருள் காலம் அன்றோ ஆடலான் அறிந்த காலம்
ஆடலான் உருவ மன்றோ ஒளியினால் அமைந்த தன்றோ
மெய்ப்பொருள் ஒளியினாலே காலமே யியலும் என்று
காலமே ஒளியும் கூடிக் கலைநிலை உணர்த்தும் அன்றோ” - மயன்

இந்த ஆடலான், கால வேகத்தைச் சீலப்படுத்தி - சீலக்காலத்தை அளவாய்க் கொண்டு - அத்தாள அளவிற்கு ஏற்ப - அத்தாள அளவை தனது உளத்தே நினைத்துக் கொண்டு - ஆடுகிறான் என்பது மயன் கண்டிட்ட பேருண்மை. இந்தத் தாளத்தையே மரபுச் சிற்பிகள் கருத்திற்கொண்டு - தனது உணர்வுகளுக்கு வடிவம் தருகிறார்கள். இதனால் இவர் தரும் வடிவங்கள் காலத்தால் ஆன தாள வடிவங்கள் ஆகின்றன. தாள பேதத்தால் உருவபேதங்கள் ஏற்படுகின்றன.

இந்தத் தாளக் கணக்கு பிரபஞ்ச மூலத்தின் தாளக் கணக்காகையினால் மூலத்தைக் காலக் கணக்கால் படைக்கிறார்கள். தானே காலமாகி கால வடிவமாக உருமாறுவதையும் காணுகிறார்கள். (சிற்பியே சிற்பமாகிறான் என்ற எனது சுவானுபவத்தையும் இங்கே இணைத்து வைக்கின்றேன்).

ஒளியும் ஒலியும் தோன்றுவது உள்ளமென்ற இடத்தில்; இதே ஒளியும் ஒலியும் பேருள்ளமென்ற புறவெளியிலும் தோன்றுகின்றன. அவை காலத்தோடு கூடுவதால் துடிப்புறுகின்றன. இந்தக் காலத்துடிப்பால் - கால அளவால் - ஒளியும் ஒலியும் வடிவங்கொள்கின்றன. காலமே உணர்வுக்கொத்த வடிவத்தை ஆக்கித் தருகிறது. இந்தத் துடிப்பை அளவிட்டுக் கணக்காக்கியது மய விஞ்ஞானம்.

“காலக்கணக்கே கணக்கியலாவி” - மயன்

“காலமே எவைக்கும் மூலம் காலமே மூல ஆற்றல்

காலமே கோலத்தோற்றம் காலமே ஞாலத் தோற்றம்”

“காலமே ஆக்கும் காலமே காக்கும் காலமே துடைக்கும்” - மயன்

காணவொண்ணாப் பரம்பொருளைக் கணக்கிட்டுக் காட்டுகிறான்; அப்பொருளைக் கணக்கில் அடக்கிக் காட்டிவிட்டான் மயன் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. ஆச்சரியமாக இருக்கிறதல்லவா? ஆனால் அஃது உண்மை.

இந்தக் காலக் கணக்கையே மொழி இலக்கணமாக, பாடல் இலக்கணமாக, ஆடல் இலக்கணமாக, சிற்ப இலக்கணமாக, கட்டட இலக்கணமாக நாம் நமது மரபில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த இலக்கணத்தை வைத்து நாம் தோற்றுவிப்பதெல்லாம் அந்த இலக்கணம் உருக்கொண்ட இலக்கியங்களாகும்.

இந்தியக்கலை மரபில் இந்த இலக்கியங்களையே கால மூலத்தின் நாத (ஒலி) வடிவங்களாகவும் - வாஸ்து (ஒளி) வடிவங்களாகவும் கொண்டு அத்தகைய இலக்கியங்களை வழிபடு பொருள்களாகவும், அனுபவப் பொருள்களாகவும் கொண்டிருக்கிறோம்.

இந்தியக் கலை மரபில் இந்த மயநெறி (Mayonic order) எங்கெனும் ஊடுறுவிக் கிடக்கிறது; நாடு தழுவிய கலை நெறியாகவும் விளங்குகிறது. ஏன் இந்த மயநெறி ஞாலம் தழுவிய மா நெறியாக இருக்கிறது என்பதை இங்கு பெருமிதத்துடன் கூறிக் கொள்கிறேன். இதற்கு மேலும் உண்டு. மய விஞ்ஞானத்திலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்த ஓர் துளியே இஃதாம்.

“மயன் விதித்துக் கொடுத்த மரபின் இவைதாம்” என்று சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோ உரிமையொடு சொன்னதும்,

“மயோநாம மஹா தேஜா மாயாவீ வானரர் சிஷப - என்று வால்மீகி புகழ்ந்து பேசியதும் உண்மையன்றோ!”

மயன் வாழ்க! மயன் மரபு வாழ்க!! மயன் கலை வாழ்க!!!